

Az újrakezdő

Hivatása eldobható, akár a papír törlőkendő.
Váltani nem fél: elég egy továbbképzés, egy oklevél.
Megunt kölköket, feleséget

lepöcköl, mint elszítt cigarettavéget,
mert vele packázni nem lehet.
Dörzsölt, mint a titkos ügynök

és titkon bölcs, mint a jögi.
Fogsora hamis, de étvágya valódi.
Nem ezermester, de az álcák mestere:

villanykörte helyett a szót csavarja.
Ha úgy akarja, ravasz és fifikus –
mellékállásban atomfizikus,

képzetlen képzőművész, rímeket kiötlő
költő, stratégia, vezér-
egyéniség, lángész.

Otthon korlátlan kényúr, szertelen szerető,
mert önmagán kívül senkit sem szeret ő:
nő nem kívánhat nála különbet.

Képzelt dzsentrí minden őse,
a világhálón van hétszáz ismerőse:
blogja van, profilja, saját honlapja.

Új életet kezd máról holnapra,
ha vadon szava szólít, ha várnak hetedhét határok –
de úgy indul csak el, ha biztatják a barátok,

mert a közvélemény számára fontos.
M megbocsátani késik, bosszút állni pontos:
csak az alázatosra nem haragszik;

nagyvonalúságának jele ez, meg fényesedő feje búbja,
amit nem szégyell, mivel az elméje
fényét veri vissza.

Viszont bicepsze gyarapszik, mert heti kétszer edz ő –
korunk reneszánsz hőse,
az örök újrakezdő.

Fiatalon meghalni

Hogy lekéstem róla, mégse bánom:
két évtizednél több a három.

A hamvasság elkopott:
por- s hamunál mégis jobb, ha vén kokott

az ember lánya és bölcsebb, ha magát feltalálja,
ha asszonyos-kacéran reng a hája

és nem töpreng elmúlt dolgokon,
következményen és okon.

A húszéves kor búskomor románca
nem hazugság-e szintúgy, felrepedező zománca

olcsóvas lábosnak, mely így is, úgy is vásik:
egyik lassú lángon kotyog, a másik

nyílt tűzön emésztődik el, s lesz mind lyukas kacat –
csak a gyöngye sír ezen, az erős kacag.

Ezentúl amit kifőztem, azt eszem,
s a maradékot télire elteszem.

A beszámoló

Hölgyeim, uraim, íme az életem:
nem volt hiába, összefoglaltam
huszonnyolc diába.

Remélem, úgy vélik, megérte pénzüket,
kérdésekre, ha vannak,
ott a kávészünet.

Kék térkép mutatja a megtett utat,
pirossal rikít a sorsdöntő
pillanat.

Itt elhatározom: mint türelmem, elfogyok,
többé nem eszek; itt, hogy ezentúl
gazember leszek;

itt visszafogadnak, mint tékozló fiút;
itt rájövök, hogy nincs kiút:
akár rossz vagyok, akár jó,

kizárólag magánzárkalakó a
státuszom: így változatlan.
Kinyújtott tenyérrel

mások kezéig el nem érek, de így sem
éhezem: jut kenyér,
amíg vétkezem.

Mélyre süllyedek, mélyebbre mindeneknél,
és Önök, az örök azt hihetnék:
a sírba bújva

tőlük elszökött. De csak földalatti
zárka ez, ahonnan újra feltörök;
Önök,

Önök, és minden zsűritag fölé növök
és lesz pályabérem órában, bűnben
mérhetetlen és örök.